

ANNLEIS: Thomas Stanghelle, mormora Mathilde Marker og mora Turid Stanghelle ga sitt publikum ein julekonsert vi vil hugse lenge.

Ein annleis julekonsert

Konserten som Åmli folkeakademi arrangerte i første veke, blei ei spesiell oppleving.

■ INGER STAVELIN

"Tre generasjonar" var konserten kalla, og dei tre som meir eller mindre har gjort dette til sitt merkenamn, er mormor Mathilde Marker, mor Turid Stanghelle og son Thomas Stanghelle. Alle tre er skolerte songarar, og dei hadde sett saman eit variert og underholdande konsertprogram.

Turid hadde rolle som forteljar gjennom konserten, og dei bygde opp programmet rundt forteljinga om Mathilde som blei født for 90 år sia. Ved å knytte songar til hennar oppvekst og liv, fekk dei fletta inn bornesongar og religiøse viser, operaariar, musikalar og julesongar. Det meste var kjent stoff, men den store breidda i re-

pertoar, stemmebruk og arrangement gjorde det likevel til ein konsert med overraskingar.

Trekkspeleopera

Mange kjenner songaren Thomas Stanghelle som komponisten bak operamusikalen "Some Sunny Night" om maratonløparen Ketil Moe og hans kinesiske venn Mark Wang. Han er også medlem i Lindesnes Trekkspillklubb, og komponerer nå ein trekkspeleopera.

- Lindesnes Trekkspillklubb har søkt i 10 år om å få spele i den nye operaen, men får avslag heile tida. Men vi gir ikkje opp, sa han og song om kampen for å komme til Den norske opera på melodien til O sole mio – sjølv sagt med trekkspelemusikk til. Publikum i Åmli lytta med store smil, og blir sikkert med til Oslo den dagen operaen endeleg taper kampen og må sleppe dei inn!

Både repertoarval og musikk framføring hadde stor variasjon, og mange var mektig imponerte over den 90 år gamle Mathildes utstråling og stemme. Eg syns sjølv ho var aller best i Alf Prøysens Romjulsdrøm og som kordame for Thomas i White Christmas. Turids varme, mørke altstemme stødde og løfta dei to andre så dei fekk skinne. På neste konsert ønskjer eg meg meir av ho!

Ikkje dermed sagt at det var for mykje av andre. Thomas' tenor flaut oppunder kyrkjetaket og kraup nedover ryggraden på oss. Einaste skår i gleda var at songanlegget ikkje klarte å halde tritt heile tida, slik at når han song som høgast og sterkast, skurra høgtalarane.

Det var Karin Børufsen frå Folkeakademiet som takka dei då konserten var over. Berit Junge Henriksen talte 53 tilhøyrarar.